

Reményik Sándor újabb versei.

NE SZÓLJATOK...

Ne szóljatok, és ne mozduljatok,
 Fojtsátok vissza léleketetek ...
 Nézzétek: ja vagyok,
 Reszketnek rajtam a színes levelek.
 Egy vékony, vékony tündér-cérnaszálon,
 Életen túl, innen a halálon
 Még tartja őket valami csoda ...
 Pedig elmúlt Halottak napja is,
 Mi most nem hull le, nem hull le soha.

Ne szóljatok, és ne mozduljatok, —
 Egy pillantás, egy sóhajtás elég:
 És lehullnak a legutolsó álmok,
 És meghalnak az utolsó mesék.
 Ne szóljatok, és ne mozduljatok,
 Egy nesztelen lépést se tegyetek, —
 Mi most nem hull le, nem hull le soha,
 Hátha örökké tart ez a csoda,
 Hátha nem hullnak le a levelek ...

KI TUDJA?...

A rozsdamarta dombhát csupa cser:
 Alacsony cserjék és nagyocska fák.
 Az irigy lombok alján kis fenyő
 Próbálgatja parányi sudarát.
 Most nőtt a földből, de kutatja máris
 Sóvárogva, hogy merre van az ég, —
 Alacsony cserjék rozsdamarta népe
 Elfogja kutató tekintetét.

Most született, de mintha máris zúgná
 A szél fölötte az ítéletet.
 Örökzöld álmom rozsdamarta völgybe
 Honnan is, hogyan is kerülhetett?
 E rozsdamarta völgyben nincs igazság,
 Ki nőni tud: annak van igazság.